

Prof. dr hab. Prot Jarnuszkiewicz
Pracownia Relacji Wizualnych
Katedra Działań Mediów
Wydział Sztuki Mediów
Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie

15.02.2022, Warszawa.

**Recenzja rozprawy doktorskiej
pani magister Iwony Wilczek
w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej: sztuki plastyczne
i konserwacja dzieł sztuki
wszczętym 3 grudnia 2019 roku przez
Radę Dyscypliny Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach.**

Dane personalne i wykształcenie:

Kwestie danych personalnych są omówione w dostarczonej dokumentacji niezwykle pobieżnie. Nie znalazłem dokumentów odnoszących się do wykształcenia i przebiegu zatrudnienia Doktorantki.

Nie jest to wymóg niezbędny do napisania tej recenzji i zawarcia konkluzji, nie mniej jednak żałuję, że nie mogłem poznać historii rozwoju pani mgr Iwony Wilczek, która stanowiłaby z pewnością wartościowe tło i ważny kontekst zarówno w stosunku do jej realizacji artystycznych jak i samej rozprawy doktorskiej.

Z dostarczonej dokumentacji udało mi się ustalić, że pani mgr Iwona Wilczek urodziła się w 1987 roku w Strzelcach Opolskich.

Jest absolwentką dwusemestralnych studiów podyplomowych Fotografii w Collegium Da Vinci w Poznaniu, gdzie absolwentki i absolwenci uzyskują, przewidziane ustawą, świadectwo ukończenia Studiów Podyplomowych CDV.

Pani Wilczek wskazuje ponadto, że jest absolwentką Kierunku Kulturoznawstwo na Uniwersytecie Opolskim oraz 3 letnich studiów pierwszego stopnia Europeistyki na Politechnice Opolskiej.

Jest uczestniczką stacjonarnych środowiskowych studiów doktorskich prowadzonych na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach.

03 grudnia 2019 roku Rada Dyscypliny Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach wszczęła postępowanie doktorskie pani mgr Iwony Wilczek w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej: sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki. 17 grudnia 2019 roku ta sama Rada Dyscypliny wyznaczyła na promotora dra hab. Piotra Muschalika z ASP w Katowicach, a w dniu 02 grudnia 2021 wskazała mnie na recenzenta w tym przewodzie.

Ocena dorobku dydaktycznego i organizatorskiego:

W dostarczonej dokumentacji nie znalazłem adnotacji odnoszącej się do dorobku dydaktycznego i organizatorskiego realizowanego przez panią mgr Iwonę Wilczek.

Nie jest to niezbędny element wskazany przez Ustawę warunkujący ocenę i recenzję samej rozprawy doktorskiej. Nie mniej jednak stanowi w mojej ocenie ważny kontekst działań, z obszaru aktywności w polu sztuki, w odniesieniu do samodzielności i aktywności innej niż ta bezpośrednio związana z samymi realizacjami artystycznymi.

W przypadku przygotowywania recenzji zawsze stanowi dla mnie ważny punkt odniesienia. Co istotne wskazuje na kontekst i kierunek podejmowanych decyzji artystycznych stających za rozwiązaniami będącymi elementem samej przedłożonej przez Doktoranta czy Doktorantkę rozprawy.

Nie znalazłem też żadnej adnotacji, aby pani Iwona Wilczek była związana z jakimś zespołem naukowo badawczym.

Ocena dorobku twórczego i artystycznego:

Doktorantka w przedstawionej dokumentacji wykazała znaczną ilość aktywności artystycznych wskazujących zarówno na upublicznianie jej dokonań na wystawach indywidualnych jak i zbiorowych, udziału jako prelegentka w konferencjach naukowych oraz publikacji.

Ze względu na znaczenie dla samego charakteru pracy stanowiącej przedmiot tego postępowania zacznę od omówienia wystaw będących udziałem Doktorantki.

Autorka w przedłożonej dokumentacji dzieli ten obszar swojej aktywności na trzy obszary.

1. Wystawy indywidualne krajowe, których w latach 2018 -2020 Doktorantka zrealizowała dziewiętnaście.

Najistotniejsze moim zdaniem spośród wskazanych wydarzeń w tym obszarze to;

- *cuDOWNe DZIECI*, Muzeum Ustrońskie, Ustroń, 14.02–28.03.2020
- *Nieoczywistości*, Muzeum Marii Skalickiej, Ustroń, 9.02–3.04.2019
- *Kuloodporni*, Muzeum Marii Skalickiej, Ustroń, 11.2018–01.2019
- *Nieoczywistości*, Galeria III Filary, Strzelce Opolskie, 10.2018
- *Przestrzenie wyobraźni. Nieoczywistości*, Galeria Na Piętrze, Bielsko-Biała, 09.2018
- *Kuloodporni*, festiwal Teatralna Maszyna, Pszczyna, 31.05–10.06.2018 r.

2. Wystawy zbiorowe krajowe, których w latach 2015 -2021 Doktorantka zrealizowała dwanaście. Najistotniejsze moim zdaniem spośród wskazanych wydarzeń w tym obszarze to;

- *Wdech... wydech*, XXI Festiwal Sztuki Wysokiej, Bytom, 12.2020
- *XXIX Krajowy Salon Fotografii Artystycznej*, Salon Wystaw Artystycznych, Żary, 7.12.2019–31.01.2020

- *Beskidzkie Towarzystwo Fotograficzne*, Galeria DK Włókniarzy, Bielsko-Biała, 7.02–4.03.2019
- *Lawiny 2018 – fotografia górską*, Galeria Fryna, Ruda Śląska, 11–12.2018
- *Protokół rozbieżności*, Galeria Pusta, Instytucja Kultury Katowice Miasto Ogrodów, Katowice, 25.04–27.05.2018
- *Śladami Leona Wyczółkowskiego – pejzaż w twórczości artysty* (wystawa pokonkursowa), Muzeum Okręgowe, Bydgoszcz, 2015

3. Wystawy zbiorowe międzynarodowe, których w latach 2018 -2020 Doktorantka zrealizowała dziewięć. Najistotniejsze moim zdaniem spośród wskazanych wydarzeń w tym obszarze to;

- *Współistnienie*, Galeria B&B, Bielsko-Biała, 4–30.09.2020
- *Městské kulturní středisko Havířov* (Cultural House of Leos Janacek), Havířov-Město, 2–26.04.2019
- *Autoportret w kwadracie IV*, Galeria fotografii im. Eugeniusza Hanemana, Łódź, 8–21.01.2019
- *Prezentacje 2018: Inspirowane bursztynem*, Muzeum Nadwiślańskie, Kazimierz Dolny, 10–12.2018
- *Kratovo* (KratoBo 2018), Macedonia, 11–12.2018

W przedłożonej dokumentacji Doktorantka wskazuje na dodatkowe dwa obszary swojej aktywności, które w mojej ocenie są niezwykle istotne dla tej recenzji. Wspomniany udział jako prelegentka w konferencjach naukowych oraz publikacje.

Co się tyczy konferencji Doktorantka w latach 2018-2021 brała czynny udział jako prelegentka w dziewięciu tego typu wydarzeniach. Szczególnie istotne w kontekście jej działań twórczych wydają mi się być:

- Konferencja *Oblicza miłości. Przeszłość – terażniejszość – perspektywy*, referat: *Różne odcienie miłości: surrealistyczne malarstwo Mai Borowicz, erotyczne kino Waleriana Borowczyka i miłość własna – fotografia typu selfie*, komitet naukowy: dr hab. prof. UMCS Jolanta Kociuba, dr hab. prof. UMCS Lech Zdybel, Lublin, 10.05.2019
- Konferencja *Spoleczeństwo internautów a kultura globalna. Nowe media w edukacji wyzwaniem dla XXI wieku*, referat wprowadzający: *Cyfrowy mózg i doświadczenia online*, organizatorzy: Katedra Nauk Humanistycznych i Prawnych, Katedra Polityki Regionalnej, Wydział Ekonomii i Zarządzania Politechniki Opolskiej, Opole, 7.12.2018
- Konferencja dla doktorantów *Współczesne Problemy Spoleczeństwa*, organizator: Fundacja Promovendi, opiekun naukowy: dr. inż. Norbert Kępczak, Łódź, 10.03.2018
- Konferencja *Bezczas: stałość, skostniałość, tradycja*, organizatorzy: Katedra Historii Sztuki Kościelnej i Muzealnictwa Instytutu Historii Sztuki KUL, Stowarzyszenie ARTmagedon, Bazylika i Klasztor Dominikanów w Lublinie, Koło Naukowe Studentów Historii Sztuki KUL, Katedra Muzeologii w Instytucie Filologii

- Konferencja *Waleczne i inspirujące. Wpływ kobiet na sztukę*, organizatorzy: Koło Naukowe Studentów Historii Sztuki KUL, Stowarzyszenie ARTmagedon, Wojewódzka Biblioteka Publiczna im. Hieronima Łopacińskiego w Lublinie, Muzeum KUL, Instytut Historii Sztuki KUL, Lublin, 21–22.05.2018

Moim zdaniem zarówno ilość jak i obszar tematyczny zamieszczonych w dokumentacji wydarzeń wskazuje na żywe zainteresowanie Doktorantki obszarem działań praktycznych i potrzebę udziału w życiu społecznym w odniesieniu zagadnień związanych ze sztuką i twórczością.

Dopełnieniem działań z obszaru dorobku twórczego i artystycznego pani mgr Iwony Wilczek są liczne publikacje w których ukazały się teksty i reprodukcje prac Doktorantki.

Autorka wskazuje na piętnaście pozycji z lat 2013 – 2020. Najistotniejsze wydają mi się:

- *Spółeczeństwo internautów a kultura globalna. Nowe media w edukacji wyzwaniem dla XXI wieku*, pod red. M. Kalczyńskiej, A. Rajchel, M. J. Jędrzejewskiej, artykuł: *Cyfrowy mózg i doświadczenia online*, s. 87–99, Opole 2019, ISBN 978-83-66033-54-2

- *Postać w kulturze wizualnej: Teatr, film i telewizja*, tom 3, pod red. A. Krawczyk-Łaskarzewskiej, D. Bruszewskiej - Przytuły, P. Przytuły, artykuł: *Danse macabre króla popu: oniryczny świat grozy w teledysku Thriller Michaela Jacksona*, s. 143–155, Olsztyn 2019, ISBN 978-83-937060-9-9

- *Spółeczeństwo internautów a kultura globalna. Prawno-kulturowe aspekty funkcjonowania człowieka w wirtualnej rzeczywistości*, pod red. M. Kalczyńskiej, M. Majos, P. Malinowskiego, artykuł: *Tożsamość ciała w kulturze medialnej*, s. 155–169, Opole 2013, ISBN 978-83-64056-06-2

Na podstawie tych faktów, rodzaju i jakości przedstawionych w dokumentacji prac artystycznych i aktywności popularyzatorskiej w obszarze sztuki, wartościowych rozwiązań z obszaru danej oceniam dorobek mgr Iwony Wilczek jako spełniający wymagania. Jest on spójny i konsekwentnie przeprowadzony.

Ocena rozprawy i pracy doktorskiej:

Rozprawa doktorska mgr Iwony Wilczek, której promotorem jest dr hab. Piotr Muschalik, stanowi praca pisemna i dzieło artystyczne. Składa się ona z części teoretycznej *Symbolika Zaślubin* i dzieła praktycznego w postaci cyklu fotograficznego, złożonego z sześciu pod cyklami, o tym samym tytule.

Dysertację stanowi pisemny komentarz do praktycznej realizacji doktorskiej. Jest to tekst składający się z czterech rozdziałów o następujących tytułach; *W świecie symboli, Ślub, Symbolika ślubna, Najpiękniejszy dzień w życiu...* wraz z licznymi podrozdziałami. W jej skład wchodzi także; *Wstęp, Zakończenie, Summary* (podsumowanie w języku angielskim), *Aneks 1. Obrzędy i rytuały* oraz *Bibliografia*. Całość jest spójna, wzbogacona

licznymi odniesieniami wizualnymi i liczy 147 ponumerowanych stron. Jak wspomniałem do rozprawy doktorskiej dołączone zostało streszczenie w języku angielskim.

Odniosę się najpierw do dysertacji stanowiącej opis dzieła. Chciałbym podkreślić jego obszerność, dobry poziom przeprowadzonej analizy i poprawność stylistyczną. We właściwy sposób pomaga w przygotowaniu recenzji pracy praktycznej. Ponad to jest bardzo starannie przygotowana graficznie. Wydana w twardej autorskiej oprawie z płóciennym grzbietem, bardzo dobrze zaprojektowanym tekstem i starannie dobranymi fotografiami.

Będę jeszcze odnosił się do formy dostarczonej dokumentacji, bo rzadko zdarza się, aby ktoś wkładał tyle pracy i środków w jakość i formę przygotowywanej dokumentacji.

W wypadku dysertacji pani mgr Iwony Wilczek jej strona wizualna i opracowanie projektowe są wysokiej jakości.

Sama rozprawa doktorska prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną Kandydatki w dyscyplinie artystycznej: sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki oraz Jej umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy artystycznej.

Dysertacja pani mgr Iwony Wilczek odnosi się do zagadnień związanych z samym obrzędem zaślubin. Głównego obszaru jej zainteresowania i tematu realizacji praktycznej.

Ślub to zjawisko niezwykle złożone, opisywane z wielu perspektyw, a w szczególności antropologicznej, społecznej, religioznawczej, prawniczej, etnologicznej, historycznej czy socjologicznej. Nie pojawiła się jednak dotychczas praca, w której znalazłaby się próba zarejestrowania bieżących trendów, konfrontacji znajomości symboliki i zwyczajów, interpretacji ich postrzegania. Fakt ten stał się asumptem do podjęcia próby wyrażenia w obszarze wizualnym, do- strzeżonych zależności.

Autorkę zawsze interesowały zagadnienia związane z folklorem. We wrześniu 2017 podczas narodowego czytania dramatu Wyspiańskiego zrodziła się myśl, by potraktować wesele (i ślub) jako szerokie spektrum rozmaitych praktyk, kompilacji symboli i wizualnego spektaklu o potencjale na twórczą interpretację.

Dysertacja str. 5

W tekście Autorka analizuje obszar symboliczny wymiaru tego zjawiska. Odnosi się zarówno do pojęć, symboli i znaków pojawiających się w obrębie całego procesu zaślubin bazujących na elementach osadzonych w tradycji i ikonografii, jak i do części wynikającej z aktualnych i współczesnych uwarunkowań społecznych związanych z całym procesem.

Temu poświęcony jest rozdział pierwszy przedstawionej dysertacji, kończąc go Doktorantka bardzo sprawnie ogranicza obszar swoich analiz do zagadnienia samego momentu ślubu.

W rozdziale drugim zajmuje się tym konkretnym zjawiskiem.

Bada go jako zjawisko społeczne, odnosi do formy działania teatralnego, można by powiedzieć performatywnego. Istotne też wydaje mi się ustalenie tożsamości pojedynczych osób i grup społecznych decydujących się na sam ślub, a także do odniesień w kontekście praktykowanych rytuałów.

W najważniejszym moim zdaniem podrozdziale tej części zatytułowanym *Założenia metodologiczne – cel i przesłanki badań empirycznych* Autorka pisze;

Projekt badawczy miał na celu nie tylko diagnozę stanu obecnego w odniesieniu do obyczajowości i znaczenia symboli współcześnie, ale przede wszystkim zwrócenie uwagi na

W rozdziale trzecim, następuje stopniowa i konsekwentna dekonstrukcja symboliki kolejnych odsłon ceremonii ślubnej. Zarówno tej związanej z pojedynczymi działaniami, swoistego teatru, jak i przedmiotów nacechowanych znaczeniowo. Wszystko składa się na jedną opowieść; zaręczyny, wieczór panieński/kawalerski, suknia panny młodej, obrączki, oczepiny etc. Najistotniejszy jednak z mojego punktu widzenia jest rozdział czwarty *Najpiękniejszy dzień w życiu...* w którym Doktorantka odnosi się do sześciu odsłon cyklu stanowiącego tytułowy i główny przedmiot praktyczny przewodu doktorskiego stanowiący oryginalne dokonanie artystyczne.

Warto zatem przejść w tej recenzji do samej pracy praktycznej.

Jak już wspomniałem jest nim cykl fotograficzny *Symbolika zaślubin*, składający się z sześciu pod cykli. To właśnie te realizacje składają się na część praktyczną pracy doktorskiej pani mgr Iwony Wilczek. Noszą one znamiona omówionych już przeze mnie aspektów twórczości Doktorantki stając się autentycznym świadectwem jej rozbudowanej świadomości działań w obrębie sztuki fotograficznej, a co dla mnie najistotniejsze praktycznym potwierdzeniem stawianej w dysertacji tezy o świadomym użyciu środków znaczeniowych i metod narracyjnych w tworzeniu rzeczywistości wraz z jej odpowiednikami wizualnymi.

Fotografia jest ogólnie pojmowana jako dowód na to, co zostało sfotografowane. Celem pracy jest refleksja na temat postrzegania współczesnych zwyczajów ślubnych i okołoslubnych, ale także studium tychże obrazów i stosunku do tego, w jaki sposób interpretowane są obecnie. Praca ma na celu porządkowanie obserwo wanego świata, gdzie fotograf występuje zarówno w roli badacza, obserwatora jak i korzysta z własnych środków wyrazu w kierunku głębszej refleksji nad obrazem symbolicznej rzeczywistości i uwikłanego w nią człowieka. Szczególną cechą niniejszej pracy jest wizualne wyrażanie myśli dotyczącej współczesnej interpretacji symboliki ślubnej w możliwościach analizy fotografii jako medium, jej zdolności konceptualnego mierzenia się z obrazem rzeczywistości, autorefleksji oraz potrzebą intelektualno-badawczego rozwijania problematyki twórczości.

Pierwszy z nich, zestaw fotografii pod tytułem *Ślub w trzech aktach* to piętnaście czarnobiałych fotografii rozmiarów 60 x 40 cm zrealizowanych w technice cyfrowej. W serii tej, posługując się elementami scenografii i kostiumu pod postacią czarnobiałych balonów, strojów pary młodej, dwoma krzesłami i stołem Autorka oddaje trzy stadia procesu zaślubin. Całość sekwencji zaaranżowanych scen ma miejsce w pustej sali, przypominającej duże otwarte wnętrza domów weselnych.

Realizacja powstała w nurcie fotografii kreatywnej, gdzie zarówno rekwizyty jak i zastosowane oświetlenie w sposób bardzo świadomy przesuwają rzeczywistość ślubną w stronę melancholii i refleksji. Przedmioty na co dzień prozaiczne, kojarzące się z radością i zabawą stają się przestrzenią refleksji, zamyślenia. Otwierają szerokie pole możliwości interpretacyjnych i uniwersalizują znaczenia ważnych kwestii takich jak miłość, radość, przemijanie.

Drugi z nich, zestaw fotografii pod tytułem *Wesele* to dziewięć czarnobiałych fotografii rozmiarów 40 x 60 cm zrealizowanych w technice cyfrowej. Przywodzą na myśl przywoływaną kilkakrotnie przez Autorkę Susan Sontag, która wielokrotnie odnosiła się w swoich esejach do zagadnienia materialności chwili. Iwona Wilczek w swoim kreatywnym cyklu posługując się rodzajem choreografii anonimowych rąk odnosi się do różnych stadiów wesela. Przywołując tym samym wspomnianą przez Sontag obrządkowość i materialność chwili.

Trzeci z nich, zestaw fotografii pod (moim zdaniem tautologicznym i niezręcznym) tytułem *Flores amores* to dziewięć czarnobiałych zdjęć rozmiarów 40 x 60 cm zrealizowanych w technice cyfrowej. Jest to niejako działanie analogiczne do cyklu *Wesele*. W tym wypadku zamiast dłoni do zbudowania wypowiedzi artystycznej Autorka używa płatków kwiatów za tło ustanawiając jednorodną materię, tkaninę. Przywodzi to na myśl francuskiego filozofa obrazu, Rolanda Barthesa. To on postrzegał pojedynczą fotografię jako swoisty talizman, rodzaj potwierdzenia drobnych elementów zapożyczonych z życia codziennego, które mogą stanowić punkt odniesienia do uniwersalnych interpretacji.

Czwartym cyklem jest zestaw fotografii pod tytułem *Wyobrażenia panny młodej*. To dziewięć czarnobiałych obrazów rozmiarów 60 x 40 cm zrealizowanych w technice cyfrowej. Ukazana jest na nich postać symbolizująca tytułową pannę młodą trzymającą coś w rodzaju lustra stanowiącego obszar projekcji marzeń. Cykl interesujący, bo jak rozumiem konfrontujący widza z projekcjami nie tyle wyobrażonymi przez tę hipotetyczną postać, ile stanowiącymi, podobnie jak sekwencja opisanych w pracy rytuałów ślubnych, pewną konfigurację oczekiwań społecznych wobec pary młodej. O samym rodzaju potwierdzania pragnień i rzeczywistości poprzez obraz wielokrotnie mówił amerykański filozof kultury wizualnej, Nicholas Mirzoeff. To właśnie opisywana przez niego performatywna relacja z formą wizualną w ramach której bez odbiorcy nie może być samego obrazu. Forma wyobrazonego lustra odbijającego myśli widza, przedstawiciela społeczeństwa, które wytwarza i określa nasze potrzeby, w tym potrzeby względem drugiego człowieka. Idąc w ślad za tą dekonstrukcją systemu pragnień można by powiedzieć, że oczekiwania są źródłem rozczarowań. Twierdzenie to nadaje spójność opisywanej sekwencji z całą stylistyką cyklu. Rozczarowaniem, zawieszeniem, nostalgicznym wspomnieniem.

Piąty z nich, zestaw fotografii pod tytułem *Niech Bóg wam...* to piętnaście czarnobiałych fotografii rozmiarów 60 x 40 cm zrealizowanych w technice cyfrowej. Stanowią one formę dokumentacji inscenizowanego do aparatu fotograficznego spektaklu ukazując nam różne konfiguracje ciała półnagiego mężczyzny w niskim, piwnicznym pomieszczeniu. Kontynuując logikę zaproponowaną przez Autorkę w poprzedniej sekwencji ta realizacja przywodzi mi z kolei na myśl performatywność obrazu w kontekście Johna L. Austina, twórcy performatywności mowy, w ramach której działanie słowa ma moc sprawczą. W tym kontekście performatywność obrazu sprawia, ustanawia fakty jest świadectwem i jednocześnie mocuje w rzeczywistości, budując jakby równoległą rzeczywistość i uwiarygadniając ją przez prezentowane obrazy

Wreszcie szósty cykl to zestaw fotografii pod tytułem *Na nowej drodze życia*. To dziewięć czarnobiałych obrazów o rozmiarach 60 x 40 cm zrealizowanych w technice cyfrowej. Ma on charakter niemalże dokumentalny w którym mamy do czynienia ze świadomym wykorzystaniem błędu do budowania nastroju stworzonych fotografii. Stają się one tym samym bardziej obszarem kreacji nastroju, próbą wytworzenia w widzu jakiegoś konkretnego

stanu ducha niż dokumentem na temat obrazowanej przestrzeni. To dla mnie ważna decyzja wieńcząca cały cykl. Dystansująca go od mimetyczności fotograficznej i wykorzystująca zdolności tego medium do prowadzenia narracji w wymiarze wykraczającym poza dosłowność.

Do dokumentacji dołączone są dwa filmy wideo; *Porcelana* i *Na szczęście*. Oba z 2020 roku. Jednak w związku z tytułem samej pracy doktorskiej wskazującej na cykl fotograficzny jako obszar i przedmiot praktycznej realizacji doktorskiej nie biorę tych materiałów pod uwagę w przygotowywaniu niniejszej recenzji. Robię to tym chętniej, iż ich wartość artystyczną zarówno związana z plastyką jak i formą narracji oceniam dużo niżej niż omówione cykle fotograficzne.

Cała omówiona realizacja potwierdza stawiane przez Doktorantkę w dysertacji tezy, zrealizowane w części praktycznej pracy. Przede wszystkim fakt, że istotą jej pracy twórczej i działań naukowo badawczych jest analiza układu symbolicznego samego obrzędu zaślubin i próba jego analitycznego opracowania w kontekście medium fotografii. Sprawna pod względem artystycznym realizacja, głęboka refleksja i doświadczenie Doktorantki pozwoliły stworzyć świat pełen wewnętrznej refleksji. Dzięki temu mamy wrażenie uczestniczenia w rodzaju performance'u, który z krzykliwego pod względem wizualnym działania przeistacza się w ascetyczne i analityczne działanie artystyczne.

Na zakończenie tej recenzji chciałbym bardzo zaznaczyć, iż poza przedstawionymi przeze mnie analizami istotna wydaje mi się świadomość Autorki i jej odniesienia do uwarunkowań wynikających zarówno z samego zagadnienia rytuału ślubnego jak i przede wszystkim natury medium fotograficznego.

Celem wszystkich opisanych działań podejmowanych przez Doktorantkę zarówno w wymiarze samej dysertacji jak i dzieła praktycznego jest wspomniany w tekście i obecny w obrazie fotograficznym aspekt symboliki i refleksji związanych z fizycznym obrazem fotograficznym.

Konkluzja:

Biorąc pod uwagę przytoczone fakty, samą rozprawę i realizację doktorską mgr Iwony Wilczek przygotowaną pod opieką promotora dra hab. Piotra Muschalika, stwierdzam, iż stanowi ona oryginalne dokonanie artystyczne i spełnia wymagania określone w Art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 478 ze zm.). Tym samym w mojej opinii przedłożona rozprawa doktorska uzasadnia nadanie pani mgr Iwonie Wilczek stopnia doktora w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej: sztuk plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

